

Taisteluni, enkelini.

Pukkilan kirkkoherra Hannu Pöntinen kirjoitti huolettomuudesta taannoisessa hartauskirjoituksessaan. Kyllä ärsytti, sillä se osui niin oikeaan. Oikein tunnistin itseni ja oman stressailuni. Ihminen on pieni, Jumala suuri. Näin virkkoi Orimattilan kirkkoherra Annakaisa Rantala Yle Areenastakin löytyvässä hartaudessa.

Ihmiselle on hyvin tyypillistä kadottaa perspektiivi, eli näkökulma maailmaan. Yleensä se tapahtuu niin, että ihminen ajattelee olevansa korvaamaton, ja sen myötä paine, stressi, väärä vastuuntunto ja pingottaminen lisääntyy. Tapahtuu sellainen näkökulman kapeneminen, josta voi lopulta syyttää vain itseään. Tällöin käsitys tiimipelaamisesta hämärtyy.

Enkelit ovat ymmärtäneet tiimipelaamisen idean. Kaikki eivät tee kaikkea, vaan suojelushomma on tarkkaan delegoitu. Enkeli per tyyppi. Jokaisella ihmisellä on oma suojelusenkeli, joka auttaa, kun ihmeitä tarvitaan. Kaikilla näillä enkeleillä piisaa tekemistä. Vaikka uskon, että osaavat myös lorvia, oikeassa paikassa oikeaan aikaan.

Olen tullut siihen tulokseen, että enkelilläni on myös nimi. Ja aion paljastaa tämän henkilökohtaisen asian. Hän ei ole mikään Gabriel tai Mikael. Hän on Hannu. Ei mikään Pöntinen, vaan ihan vaan pelkkä Hannu. Hannun olemassaolo saa minut rauhalliseksi ja olemaan hetkessä kiinni. Ennen kaikkea hän on opettanut minua olemaan kiitollinen elämästä.

Onko sinulla enkeli, ja mikä sen nimi on?

Veikko Ahonen, Orimattilan seurakunnan pappi